23/03/2021

Μαρωνείας Παντελεήμων: “Οι πρόγονοί μας αγωνίστηκαν υπέρ πίστεως και πατρίδος”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Μήνυμα για τη διπλή εορτή της 25ης Μαρτίου στέλνει προς τον κλήρο και το λαό ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων.

Σε εγκύκλιο του αναφέρεται στην εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, αλλά και στη συμπλήρωση 200 χρόνων από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. “Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου είναι η απαρχή της απελευθερώσεως του ανθρωπίνου Γένους από το κράτος του διαβόλου και την κυριαρχία του θανάτου”, τονίζει, μεταξύ άλλων για την εορτή του Ευαγγελισμού και συμπληρώνει: “το μήνυμα του Ευαγγελισμού έχει άμεση σχέση με τη ζωή μας, με την πορεία μας, με τον τρόπο αντιμετώπισης γεγονότων και καταστάσεων. Καλούμαστε όλοι να μιμηθούμε την Κυρία Θεοτόκο”.

Για τους αγώνες των προγόνων μας στην Επανάσταση του 1821 υπογραμμίζει πως ο σκοπός τους ήταν διττός: η προστασία και η υπεράσπιση της πίστεως και της πατρίδος. “Ζωντανά φωτεινά παραδείγματα αυτής της «συμπνοίας» Πίστεως και Πατρίδος, ήταν οι κληρικοί αγωνιστές στην Επανάσταση του 1821. Η ευρύτερη περιοχή της Θράκης έχει ν΄ αναδείξει ως «οδοδείκτες» του μεγίστου αυτού Αγώνος τον εθνοιερομάρτυρα Οικουμενικό Πατριάρχη Γρηγόριο Ε’, που απαγχονίστηκε στην πύλη του Πατριαρχείου από τον Σουλτάνο καθώς και τον εφησυχάζοντα Οικουμενικό Πατριάρχη Κύριλλο ΣΤ’, που και αυτός βρήκε μαρτυρικό τέλος. Όμως, η ιστορική μνήμη του τόπου μας, της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, επιβάλλει να αναφερθούμε και στον αείμνηστο Μητροπολίτη Μαρωνείας Κωνστάντιο, του οποίου ο ανδριάντας κείται ακριβώς απέναντί μας και μας κοιτά με τα μάτια της ψυχής του, σαλπίζοντας τον παλμό της Ελευθερίας μέσα στις καρδιές μας. Είναι έτοιμος να τα αφήσει ξανά όλα πίσω και να αγωνιστεί και πάλι πλάι μας, ενδυναμώνοντάς μας στον αγώνα μας και κρατώντας αγέρωχο το φρόνημα μας”, αναφέρει.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Ἡμέρα μὲ ἰδιαίτερη σημασία ἡ 25η τοῦ Μάρτη! Ἡμέρα μεστὴ νοημάτων καὶ συμβολισμῶν! Ἡμέρα πανενδόξου ἑορτασμοῦ τόσο τοῦ σωτηρίου γιά ὅλο τὸ ἀνθρώπινο Γένος γεγονότος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅσο καὶ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τοῦ Ἐθνοαπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821.

Ἑορτάζουμε τὴν ἱερώτατη Θεομητορικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναγίας μας! Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀναγγέλλει τὸ πανχαρμόσυνο μήνυμα στήν Κόρη, θυγατέρα τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας, ὅτι αὐτὴ ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο νά κυοφορήσει καὶ νά φέρει σὲ αὐτὸν τὸν αἰσθητὸ κόσμο μας τὸν Υἱὸ τοῦ Πατρός, τὸν Θεὸ Λόγο, τὸ Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅμως, ὁ Ἀρχάγγελος ἀναμένει τὴν ἐλεύθερη ἀπαντήσή της, περιμένει ἀπὸ τὴν Ἴδια νά «συνεργήσει», ὥστε νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτὴ Σύλληψη στήν παρθενικὴ της γαστέρα, κάνοντας σώφρονα χρήση τοῦ αὐτεξουσίου που ἔχει ὡς

ἄνθρωπος. Δίχως τὴν θεία συγκατάβαση καὶ τὴν ἀνθρώπινη συνέργεια δέν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ Ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ ἥρεμη ἀπόκριση τῆς Κόρης, καὶ μέσῳ αὐτῆς, ἡ ἱκετήριος «κραυγή» συνόλου τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου Γένους, ἀφοπλιστική : «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου» (Λκ α’, 24-38). Δέχεται ἡ Παρθένος τὴν ὕψιστη τιμή που θὰ μποροῦσε νά γίνει σὲ μία γυναῖκα, ἀψηφώντας ἐν τέλει τοὺς φυσικούς – βιολογικοὺς νόμους περὶ συλλήψεως καὶ ἐμπιστευόμενη τὰ πάντα στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀφέθηκε ὁλοκληρωτικὰ στό Θεῖο Θέλημα χωρὶς νά λογαριάσει οὔτε τὸ φαινομενικῶς «παράλογο» κατὰ τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα καὶ μέτρα, οὔτε τὰ προστάγματα τῆς «ἠθικῆς» τῆς τότε κλειστῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας. Τὰ ἄφησε ὅλα στόν Θεὸ καὶ γιά τὸν Θεὸ καὶ Αὐτὸς ἐνήργησε καταλλήλως, «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν» (Λκ ιη’, 18-27).

Μὲ τή θετική ἀπόκριση τῆς Θεοτόκου, ἐγκαινίζεται ἡ συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἐκπεσόντα – μετὰ τὴν παρακοὴ τῶν Πρωτοπλάστων – ἐκ τοῦ Παραδείσου ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ «δεύτερη εὐκαιρία» που μᾶς προσφέρει ἁπλόχερα τὸ φιλόστοργο χέρι τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας γιά νά μᾶς ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς Πτώσεως καὶ τῆς Παρακοῆς. Ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου καὶ τὴν κυριαρχία τοῦ θανάτου.

Καταλαβαίνουμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τή ζωή μας, μὲ τὴν πορεία μας, μὲ τὸν τρόπο ἀντιμετώπισης γεγονότων καὶ καταστάσεων. Καλούμαστε ὅλοι νά μιμηθοῦμε τὴν Κυρία Θεοτόκο – κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀσθενούσας προεραίσεως – στήν ἀπόθεση τῆς ζωῆς μας στή Θεία Πρόνοια κατὰ τή λειτουργική προτροπή «Ἑαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Βέβαια αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά μένουμε ἀδρανεῖς, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δικὴ μας συνέργεια καὶ συνεργασία. Ὅπως ἡ Παναγία μας «συνήργησε» στό Θεῖο Θέλημα μὲ τὴν ἁπλῆ θετικὴ της ἀπάντηση καὶ τὸν ἐνάρετο βίο της, ἔτσι κι ἐμεῖς κατὰ τὸ ἀνθρώπινο, καλούμαστε νά πράξουμε αὐτό που μποροῦμε κατὰ Θεῷ καὶ ὄχι αὐτὸ τὸ ὁποῖο «βολεύει» τὸν ἀνθρώπινο λογισμὸ μας. Γιά τὰ ὑπόλοιπα θὰ μεριμνήσει ἡ Θεία Πρόνοια.

Ἔτσι καὶ κατὰ τὴν ἔναρξη τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, τῆς ὁποίας ἑορτάζουμε σήμερα τή συμπλήρωση τῶν 200 ἐτῶν, οἱ ἀγωνιστὲς δέν πτοήθηκαν οὔτε ἀπὸ τὴν ἔλλειψη ὅπλων οὔτε ἀπὸ τή λειψανδρία· ἀλλά, ὅπως μαρτυρεῖ ἀργότερα καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ στόν λόγο του πρὸς τοὺς νέους στήν Πνύκα (1838): «Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ κάμωμε τὴν Ἐπανάσταση, δὲν ἐσυλλογι-σθήκαμε οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομε ἅρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε

κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα βατσέλα», ἀλλὰ ὡς μία βροχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ ὁ κλῆρος μας καὶ οἱ προεστοὶ καὶ οἱ καπεταναίοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτὸ τὸν σκοπὸ καὶ ἐκάμαμε τὴν Ἐπανάσταση». Ὅλοι, παρὰ τὶς ὅποιες ἔριδες, ἀψηφώντας τὴν ὑπεροχὴ τῶν κατακτητῶν καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή Θεία Πρόνοια,

ἀγωνίστηκαν «ὑπέρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν»

ἀγωνίστηκαν «ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος»,

ἀγωνίστηκαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστη τήν Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία».

Μελετώντας τὴν ὅλη πορεία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ τή Ρωμηοσύνη ἐν γένει, συνειδητο-ποιοῦμε ὅτι ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν ἀγώνων τῶν προγόνων μας, ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἦταν διττός: ἡ προστασία καὶ ὑπεράσπιση τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ. Οἱ πρόγονοί μας ἀγωνίστηκαν ἐναντίον οἱουδήποτε ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ καὶ κατακτητοῦ ἐπιβουλευόμενου τόσο τῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας μας, ὅσο καὶ τῶν συνειδήσεών μας, γιά τὴν ΠΙΣΤΗ καὶ γιά τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Γένους μας, διακρίνουμε τή διαμόρφωση μιᾶς ἀρρήκτου σχέσεως μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς Φιλοπατρίας. Ἡ διαχρονικὴ συνύφανση τῶν παραπάνω ἐννοιῶν ἀποκρυσταλλώνεται ἱστορικὰ στόν ὅρο «Ῥωμηοσύνη», τὸ εὔχυμο ἀπόσταγμα τοῦ ὁποίου ἀρδεύει τὴν ἱστορικὴ ἰδιοπροσωπία μας.

Στίς καρδιὲς τῶν Ῥωμηῶν – Ἑλλήνων ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ Φιλοπατρία ἀλληλοπεριχωροῦνται, ἔτσι ὥστε κάθε ἀπόπειρα νά νοηθεῖ κάποια ξέχωρα ἀπὸ τὴν ἄλλη, νά ἀποτελεῖ θανάσιμο κίνδυνο γιά τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ Γένους.

Βέβαια, στή συλλογικὴ συνείδηση τοῦ Ἔθνους, προτάσσεται ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη τῆς Πατρίδος, νοηματοδοτῶντας την μέσα ἀπὸ τὸν Εὐαγγελικὸ λόγο καὶ τρέφοντάς την μὲ τὴν Ἁγιοπατερικὴ της Παράδοση. Σὲ καμία περίπτωση ὅμως, δέν τὴν ἀπορροφᾶ. Ἀντιθέτως, τὴν ἐμπλουτίζει συνεχῶς, καθιστῶντας τὴν «κοινωνία» μεταξὺ τους, ζωογόνο πηγὴ γιά τὸ ἀτελεύτητο ταξίδι τοῦ Γένους μας στήν ἱστορικὴ διαχρονία.

Ζωντανὰ φωτεινὰ παραδείγματα αὐτῆς τῆς «συμπνοίας» Πίστεως καὶ Πατρίδος, ἦταν οἱ κληρικοὶ ἀγωνιστὲς στήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς

Θράκης ἔχει ν΄ ἀναδείξει ὡς «ὁδοδεῖκτες» τοῦ μεγίστου αὐτοῦ Ἁγῶνος τὸν ἐθνοϊερομάρτυρα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Γρηγόριο Ε’, που ἀπαγχονίστηκε στήν πύλη τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὸν Σουλτάνο καθὼς καὶ τὸν ἐφησυχάζοντα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Κύριλλο ΣΤ’, που καὶ αὐτὸς βρῆκε μαρτυρικὸ τέλος. Ὅμως, ἡ ἱστορικὴ μνήμη τοῦ τόπου μας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἐπιβάλλει νά ἀναφερθοῦμε καὶ στόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Μαρωνείας Κωνστάντιο, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνδριάντας κεῖται ἀκριβῶς ἀπέναντί μας καὶ μᾶς κοιτᾶ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, σαλπίζοντας τὸν παλμὸ τῆς Ἐλευθερίας μέσα στίς καρδιὲς μας. Εἶναι ἕτοιμος νά τὰ ἀφήσει ξανὰ ὅλα πίσω καὶ νά ἀγωνιστεῖ καὶ πάλι πλάι μας, ἐνδυναμώνοντάς μας στόν ἀγῶνα μας καὶ κρατώντας ἀγέρωχο τὸ φρόνημα μας.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἱεράρχης καὶ Ἐθνεγέρτης ἐγκατέλειψε ὀφφίκια καὶ τιμές, προτάσσοντας τὴν Πίστη καὶ μαχόμενος γιά τὴν Πατρίδα. Ἀγωνίστηκε γιά τὴν πολυπόθητη Λευτεριὰ καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα στήν Ἐπανάσταση στήν Μακεδονία ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὁρμώμενος, βοηθώντας τὸν Ἐμμανουὴλ Παπά.

Ἄλλη μορφὴ ἀγωνιστοῦ Ἱεράρχου που ἔχει νά ἀναδείξει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας, εἶναι αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννικίου, τοῦ ἐπονομαζομένου καὶ «Φιλικοῦ», ὁ ὁποῖος κατηχήθηκε στή Φιλικὴ Ἑταιρία, ὅπως καὶ ὁ Κωνστάντιος, καὶ ἀνέλαβε σημαντικότατη ἐπαναστατικὴ δράση στήν περιοχὴ τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Ἕβρου.

Κοινὸ γνώρισμα τῶν ἀγωνιστῶν εἶναι ὅτι δέν δείλιασαν μπροστὰ σὲ κινδύνους, ἐμπιστεύθηκαν τὰ πάντα – τὴν ἴδια τοὺς τή ζωή – στόν Ὕψιστο, πολέμησαν ὄχι ἁπλά γιά κάποιες ἀφηρημένες ἰδέες καὶ γενικόλογα ἰδανικά, ἀλλὰ γιά τὴν Πίστη τους στόν Θεὸ καὶ τὴν Ἐλευθερία. Ὁ ἀγῶνας αὐτὸς δέν ἦταν ἁπλά ἕνας ἀγῶνας, ὅπως τόσοι ἄλλοι, γιά τὴν ἀπόκτηση μιᾶς ἐγκοσμίας καὶ ἐφήμερης ἐλευθερίας, ἀλλὰ ἀγῶνας γιά τὴν ἐγκαθίδρυση ἑνὸς ἀνεξαρτήτου Κράτους, τοῦ ὁποίου οἱ δομικοὶ πυλῶνες θὰ θεμελιώνονταν στή Χριστιανικὴ Πίστη. Ὁ χρόνος δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά καταθέσω μέσα στά πλαίσια τοῦ συντόμου αὐτοῦ λόγου τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια που θὰ ἀποδείκνυαν τὸ ἀληθὲς τῶν ἰσχυρισμῶν μου. Σᾶς καλῶ ὅμως, ἀδελφοί μου, να ἀνατρέξετε στά Ἀπομνημονεύματα τῶν Ἀγωνιστῶν, ἀλλὰ καὶ στά Συνταγματικὰ κείμενα που ἐψηφίσθησαν κατὰ τή διάρκεια τοῦ Ἁγῶνα. Ἐκεῖ θὰ διαπιστώσετε τὴν ἀποκρυστάλλωση τοῦ προτάγματος τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως στήν ἐπίκληση τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος που ἄρχει τὰ Προοίμια τῶν Πολιτειακῶν αὐτῶν Πράξεων. Εἶναι δὲ ἄξιον προσοχῆς πως ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα συντάχθησαν μεσούσης τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀποτελοῦν ἀδιάψευστες πηγὲς γιά τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐπιθυμοῦσαν νά ὀργανώσουν θεσμικὰ τὸν ἐλεύθερο βίο τους οἱ Ἐθνοαπελευθερωτὲς πρόγονοί μας.

Ἂν παρ’ ὅλα τὰ προαναφερόμενα, ὑπάρχουν κάποιοι που ἐπιμένουν νά ἀμφισβητοῦν τὴν σημασία που διαδραμάτισε γιά τοὺς ἐπαναστάτες προγόνους μας ἡ ἀδιάπτωτη

σύζευξη τῆς Χριστιανικῆς τους Πίστης καὶ τῆς ἀγάπης γιά τὴν Πατρίδα, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ Ἀγῶνα, Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, θὰ ἔλθει καὶ πάλι – μέσα ἀπὸ τὰ μπαρουτοκαπνισμένα πεδία τῶν μαχῶν – νά διαλύσει τίς φωνὲς τῶν ἀτάκτων «Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴν ὑπογραφὴ Του γιά τὴν Ἐλευθερία τῆς Πατρίδος καὶ δέν τὴν παίρνει πίσω».

Σύμψυχος μὲ τὸν ἀγέρωχο Γέρο τοῦ Μοριᾶ, καὶ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, παραδίδει μαθήματα ἔνθεης Φιλοπατρίας στόν Γάλλο στρατηγὸ Δεριγνύ, δίνοντας μὲ τὸν μοναδικὸ ἁπλὸ ἀλλὰ ὄχι ἁπλοϊκὸ του τρόπο, μαρτυρία ῥωμαίικης αὐτοσυνειδησίας.

Διαβάζουμε σὲ σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματά του: "Ἐκεῖ ὁποῦ ‘φκιανα τὶς θέσεις εἰς τοὺς Μύλους ἦρθε ὁ Ντερνὺς νά μὲ ἴδει. Μοῦ λέγει: «Τὶ κανεὶς αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες· τὶ πόλεμον θὰ κάμετε μὲ τὸν Μπραΐμη αὐτοῦ;". Καὶ ἁπαντᾶ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης -συγχωρέστε μὲ γιά αὐτό που θά πῶ- «ἱερουργώντας» τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία: "εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι ἐμεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὁποῦ μᾶς προστατεύει· καὶ θὰ δείξομεν τὴν τύχη μας σ’ αὐτές τίς θέσεις τίς ἀδύνατες. Κι ἂν εἴμαστε ὀλίγοι εἰς τὸ πλῆθος τοῦ Μπραΐμη, παρηγοριόμαστε μ’ ἕναν τρόπο, ὅτι ἡ τύχη μας ἔχει τοὺς Ἕλληνες πάντοτε ὀλίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαιόθεν καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θερία πολεμοῦν νά μᾶς φᾶνε καὶ δέν μποροῦνε· τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά. Καὶ οἱ ὀλίγοι ἀποφασίζουν νά πεθάνουν κι ὅταν κάνουν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, λίγες φορὲς χάνουν καὶ πολλὲς κερδαίνουν. Ἡ θέση ὁποῦ εἴμαστε σήμερα ἐδῶ εἶναι τοιαύτη· καὶ θὰ ἰδοῦμεν τὴν τύχη μας οἱ ἀδύνατοι μὲ τοὺς δυνατούς".

Ἂν ἐπιχειρήσουμε να ἀποδώσουμε μὲ τρεῖς λέξεις τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ μεγάλου Ἀγωνιστοῦ, ἔχω τὴν αἴσθηση πως δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλες ἀπό: Ἐλευθερία ἢ Θάνατος. Πράγματι ἄνθρωποι μὲ καρδιὲς πυρπολημένες ἀπὸ ἀγάπη γιά τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα μποροῦν νά φύγουν ἀπὸ τή μάχη εἴτε ζωντανοὶ νικητὲς εἴτε νεκροὶ – σωματικὰ μόνο ἡττημένοι – ἀλλὰ ἱστορικὰ δικαιωμένοι, σὲ μία ἱστορία που ψηφιδοθετεῖται ἀπὸ Λεωνίδες καὶ Κωνσταντίνους Παλαιολόγους.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ: "Τρε μπιέν", ποὺ σημαίνει "πολὺ καλὰ" στή μητρικὴ του γλῶσσα, μία ἀπάντηση ἀμηχανίας, μέσα στήν ὁποία ἀποτυπώνεται μὲ τὸν πιὸ εὐδιάκριτο τρόπο πως δέν χωρᾶ τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων – ἡ ῥωμαίικη ψυχὴ – μέσα στή στείρα λογικοκρατία. Δέ μᾶς φθάνει, ἀδελφοί μου, ὁ εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμός, μᾶς πέφτει λίγος! Διότι μάθαμε νά τρεφόμαστε ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό, τὸ μήνυμα τοῦ ὁποίου συνοψίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἔριδες, ἀπὸ τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους «κατακτητές» λαῶν καὶ συνειδήσεων. Εἶναι τὸ «χαρούμενο ἄγγελμα» τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας που δέν μπορεῖ νά τὸ προσεγγίσει κανείς, παρὰ μόνον προσαγόμενος διὰ τῆς

Ἐκκλησίας στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τή μεγάλη αὐτή ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ὑμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἂς ἀναλογιστοῦμε τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τόσο τῶν προγόνων μας, ὅσο καὶ τῶν σημερινῶν συγχρόνων «ἀγωνιστῶν» καὶ ἂς ὑποσχεθοῦμε ὅλοι μαζὶ ἀλλὰ καὶ ὁ καθένας καὶ καθεμιὰ ἀπὸ μᾶς μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του: «ἀμυνῶ [...] καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν. καὶ τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάσσω παραδώσω» (Ὅρκος Ἀθηναίων Ἐφήβων), ὥστε να ζοῦμε πραγματικὰ Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Ι

Οἱ πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐαγγελιστρίας νά σᾶς σκέπουν καὶ νά σᾶς ἐνδυναμώνουν στόν ἀγῶνα σας.

Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων